

ЕВГЕНИЙ БАРАТИНСКИ РОДИНА

Превод от руски: Николай Бояджиев, —

chitanka.info

Дъбрави и поля, и дом свещен, при вас —
места на моя род — ще се завърна аз!
Ще се завърна при домашните икони!
Да тачат други днес моралните закони
и да ценят съда ревнив на глупостта;
свободен най-подир от всяка суета,
от неспокоен сън, от ветрени желания
и чашата изпил на ранни изпитания,
не търся призрак аз, а щастие за мен.
Към родната страна днес бързам уморен,
под покрива любим спокойно да почина.
О, свиден бащин дом! Обичана родина!
О, родни небеса! Незвучният ми глас
и в чуждата страна замислен ня за вас,
ще ме облъхнете с щастлива радост вие.
Тъй както в пристана плувецът, без да крие
усмивката, седи с изправена глава
и слуша на вълни развихрени рева,
тъй аз, не молейки за злато небесата,
спокоен домашар на къща непозната,
ликът си от съда на хората прикрил,
в кръга приятелски, в кръга семейно мил,
ще гледам бурите световни отдалече.
Свещеният обет не ще отложа вече!
Към шатри да лети безстрашния герой;
любимец вдъхновен да търси кървав бой —
с вълнение, убил той часове безценни,
да учи как строят окопите военни.
От детството си аз обикнал съм труда.
И тоя плуг, взривил спокойната бразда,
е по-почтен от меч; и затова копнея
земята бащина да заора, да сея.
Орач, над ралото достигнал, старини,
съветник ще ми е през трудовите дни.
На стария баща децата работливи

ще ми помагат във наследствените ниви.
А ти, приятелю, доброжелател стар,
учител съвестен и верен мой другар,
градина пръв създал в полетата ни родни!
Ще ме разходиш ти в градините си плодни,
ще чуя имена на дървеса, цветя...
И сам, щом ведрина разлее пролетта,
и с нежност украси природата земята,
в градината при теб ще се явя с лопата —
цветя да посадим. И в рохките бразди,
о, подвиг прост, не ще да си напразен ти:
в полята господ е по-благ и от Фортуна!
За тях е тоя век, за тях е всяка струна;
приемат всеки и навярно плод богат
те за труда ми лек сами ще въздадат.
От рохките лехи аз бързам към полето
и плуга; към лъка тъй кадифена, дето
замислено струи поточето, и сам
през пролетния ден, другари мои, там —
грижлив ще засадя брега с уединена
горичка и липа, с топола посребрена;
под сенките им ще отдъхва внука мой;
ще скрие дружбата там моя прах в покой
и вместо мрамор скъп над пръстеното ложе
тя моя мирен бел и флейта ще положи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.